

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 540

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 4 august 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 796 din 19 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 din Legea nr. 232/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2005 pentru modificarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”	2–3	Decizia nr. 981 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă	8–9
Decizia nr. 797 din 19 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	3–4	Decizia nr. 987 din 30 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului.....	9–10
Decizia nr. 892 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 343 ³ alin. 2 și art. 343 ⁴ alin. 2 lit. a) din Codul de procedură civilă	5–6	Decizia nr. 994 din 30 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	11–12
Decizia nr. 899 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 149 și art. 155 ¹ din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene	6–7	Decizia nr. 995 din 30 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 399 din Codul de procedură civilă	12–13
		Decizia nr. 1.059 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și 25 din Legea locuinței nr. 114/1996, precum și ale art. 1434 alin. 1 din Codul civil	13–15
		Decizia nr. 1.066 din 14 iulie 2009 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 796

din 19 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 din Legea nr. 232/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2005 pentru modificarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 din Legea nr. 232/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2005 pentru modificarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, excepție ridicată de primarul municipiului Craiova în Dosarul nr. 1.532/54/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin consilierul juridic Nelu Pârveu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Consilierul juridic susține admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că abrogarea anexei nr. 7 la Legea nr. 290/2002 prin dispozițiile Legii nr. 232/2005 încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii civile, întrucât prevederile anexei au produs efecte juridice prin adoptarea unor acte administrative care au intrat în circuitul juridic civil. Dispozițiile criticate încalcă și principiul autonomiei locale, întrucât legiuitorul se substituie în atribuțiile expres prevăzute de Legea fondului funciar nr. 18/1991 ale comisiei județene, singura instituție competentă a validă sau a invalidă cererile depuse în vederea reconstituirii dreptului de proprietate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât legea nu înlătură efectele produse de legea anterioară și nici nu îngreădește dreptul la reconstituirea proprietății.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.532/54/2008, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a articolului unic pct. 4 din Legea nr. 232/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2005 pentru modificarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei**

alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, excepție ridicată de primarul municipiului Craiova.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că, prin Hotărârea nr. 110 din 3 februarie 2005 a Comisiei Județene Dolj de aplicare a legilor fondului funciar, s-a luat act de prevederile art. 221 din Legea nr. 525/2004 și s-a trecut la preluarea terenurilor din domeniul public în domeniul privat al statului în vederea reconstituirii dreptului de proprietate, terenuri ce fac obiectul litigiului la instanța de fond. Ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 525/2004 (30 noiembrie 2004), la data de 16 iulie 2005 a intrat în vigoare Legea nr. 232/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2005 pentru modificarea Legii nr. 290/2002 prin care s-a abrogat anexa nr. 7, care prevedea la pozițiile nr. 2 și 17 terenurile ce făceau obiectul hotărârii Comisiei Județene Dolj.

Prin urmare, după ce actul administrativ a intrat în circuitul civil, producând efecte juridice în sensul nașterii dreptului de proprietate în favoarea persoanelor îndreptățite ce au formulat cereri în temeiul Legii nr. 18/1991, Legea nr. 232/2005 a abrogat anexa nr. 7, art. 22³ făcând trimitere la anexa nr. 6¹ unde nu se mai regăsesc suprafețele de teren ce fuseseră puse la dispoziția comisiilor locale prin hotărârea comisiei județene. Prin urmare, Legea nr. 232/2005 a fost adoptată cu încălcarea principiului consacrat de art. 15 din Constituție, respectiv principiul neretroactivității legii.

Dispozițiile criticate încalcă și principiul autonomiei locale, întrucât legiuitorul se substituie în atribuțiile expres prevăzute de Legea nr. 18/1991 ale comisiei județene, singura instituție competentă a validă sau a invalidă cererile depuse în vederea reconstituirii dreptului de proprietate.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile

de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie articolul unic pct. 4 din Legea nr. 232/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2005 pentru modificarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 13 iulie 2005. Dispoziția criticată introduce pct. 14 în cuprinsul art. I al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2005, prin care se abrogă anexa nr. 7 la Legea nr. 290/2002.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2), art. 120 și 121.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că articolul unic din Legea nr. 232/2005 privind

aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2005 nu conține dispoziții retroactive, contrare art. 15 alin. (2) din Constituție, în sensul celor susținute de autorul excepției. Prin modificările aduse Legii nr. 290/2002 nu s-a urmărit ca terenurile cuprinse în anexa nr. 7 la lege să nu mai fie trecute din domeniul public în domeniul privat al statului în vederea reconstituirii dreptului de proprietate în baza Legii nr. 18/1991, ci, dimpotrivă, toate terenurile pentru care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la pct. 3 din articolul unic al Legii nr. 232/2005 (terenuri agricole care au fost preluate de la foștii proprietari și care au fost solicitate de persoanele îndreptățite la reconstituire), inclusiv terenurile care au fost cuprinse în anexa nr. 7 la Legea nr. 290/2002, să poată fi supuse reconstituirii dreptului de proprietate prin punerea lor la dispoziția comisiilor de aplicare a legii fondului funciar.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate prin raportare la prevederile art. 120 și 121 din Constituție, aceasta nu poate fi primită, întrucât dispozițiile articolului unic pct. 4 din Legea nr. 232/2005 nu aduc atingere principiului autonomiei locale, al descentralizării și deconcentrării serviciilor publice și nu încalcă atribuțiile autorităților locale alese.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 din Legea nr. 232/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2005 pentru modificarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, excepție ridicată de primarul municipiului Craiova în Dosarul nr. 1.532/54/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 797

din 19 mai 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (2)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ioana Bardan, Cezar Manea și Codru Nicușor Manea în Dosarul nr. 30.398/299/2006 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal se prezintă Codru Nicușor Manea, prin procurator, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Consilierul juridic susține admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 30.398/299/2006, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Ioana Bardan, Cezar Manea și Codru Nicușor Manea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că art. 45 alin. (2) din lege își întinde efectele și asupra unor acte juridice încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001. Art. 15 alin. (2) din Constituție prevede că legea dispune numai pentru viitor. Față de acest enunț constituțional, îi era oprit legiuitorului să legisfeze asupra efectelor unor raporturi juridice consumate, stabilite înainte ca Legea nr. 10/2001 să fi fost adoptată. Prin dispozițiile art. 45 alin. (2), legiuitorul a determinat instanțele de judecată ca, în analiza cauzelor de nulitate a unor acte juridice, să analizeze legalitatea acestor acte nu doar în raport de dispozițiile legale sub incidența cărora au fost încheiate.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ioana Bardan, Cezar Manea și Codru Nicușor Manea în Dosarul nr. 30.398/299/2006 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, texte de lege care au următorul conținut: „*Actele juridice de înstrăinare, inclusiv cele făcute în cadrul procesului de privatizare, având ca obiect imobile preluate fără titlu valabil, considerate astfel anterior intrării în vigoare a Legii nr. 213/1998, cu modificările și completările ulterioare, sunt lovite de nulitate absolută, în afară de cazul în care actul a fost încheiat cu bună-credință.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2).

Examinând susținerile autorilor excepției, Curtea constată că, în realitate, critica de neconstituționalitate are în vedere prima teză a textului dedus controlului, care consacră nulitatea actelor juridice de înstrăinare a imobilelor preluate fără titlu valabil, considerate astfel anterior intrării în vigoare a Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.

Cu privire la acest text de lege Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 191 din 25 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 1 august 2002, respingând excepția ca fiind neîntemeiată.

În motivarea soluției adoptate au fost aduse o serie de argumente care își păstrează actualitatea și relevanța, Curtea apreciind că nu există rațiuni suficiente care să impună reconsiderarea soluției adoptate.

Astfel, cu acel prilej, s-a reținut că esențială pentru calificarea reglementării în cauză ca fiind retroactivă nu este susținerea că aceasta înțelege să își extindă efectele pentru trecut, prin raportare la situații juridice finalizate înainte de intrarea sa în vigoare, cât, mai ales, că aduce un element novator, care nu se regăsea în reglementarea anterioară.

În atare condiții, dispozițiile art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, departe de a impune o altă soluție decât cea consacrată anterior intrării sale în vigoare, nu au făcut decât să și-o însușească și să o valideze din punct de vedere legal.

Neaducând nicio modificare condițiilor de validitate existente la data încheierii actului juridic, fiind deci lipsită de caracter novator, reglementarea în cauză nu are caracter retroactiv.

Magistrat-asistent,

Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 892

din 16 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 343³ alin. 2 și art. 343⁴ alin. 2 lit. a) din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 343³ alin. 2 și art. 343⁴ alin. 2 lit. a) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Probestrom” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 1/44/2009 al Curții de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției, întrucât autorul acesteia nu motivează în ce constă neconstituționalitatea textelor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1/44/2009, **Curtea de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 343³ alin. 2 și art. 343⁴ alin. 2 lit. a) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Probestrom” — S.R.L. din Galați.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 16, art. 21 și art. 129 din Constituție, deoarece creează modalități diferite de a acționa în cadrul procesului, în funcție de stabilirea de către instanță a competenței sale, având ca rezultat prelungirea nejustificată a soluționării cauzei.

Curtea de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială consideră că cele două texte de lege criticate nu contravin dispozițiilor invocate din Legea fundamentală.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 343³ alin. 2 și art. 343⁴ alin. 2 lit. a) din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 343³ alin. 2: *„Tribunalul arbitral își verifică propria sa competență de a soluționa un litigiu și hotărăște în această privință printr-o încheiere care se poate desființa numai prin acțiunea în anulare introdusă împotriva hotărârii arbitrale, conform art. 364.”;*

— Art. 343⁴ alin. 2 lit. a): *„Instanța va reține spre soluționare procesul dacă:*

a) pârâtul și-a formulat apărările în fond, fără nicio rezervă întemeiată pe convenția arbitrală;”.

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 129 privind folosirea căilor de atac.

Examinând excepția, Curtea reține că asupra constituționalității prevederilor art. 340—368 din Codul de procedură civilă s-a pronunțat într-o cauză în care criticile de neconstituționalitate vizau încălcarea art. 21 și art. 129 din Constituție.

Astfel, prin Decizia nr. 8 din 9 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 31 ianuarie 2007, Curtea a statuat că arbitrajul constituie o excepție de la principiul potrivit căruia înfăptuirea justiției se realizează prin instanțele judecătorești și reprezintă acel mecanism juridic eficient, menit să asigure o judecată imparțială, mai rapidă și mai puțin formală, confidențială, finalizată prin hotărâri susceptibile de executare silită.

Arbitrajul se organizează și se desfășoară potrivit convenției arbitrale încheiate între părți, cu respectarea principiului libertății de voință a acestora, sub rezerva respectării ordinii publice, a bunelor moravuri, precum și a dispozițiilor imperative ale legii, așa cum prevede art. 341 din Codul de procedură civilă. Prin urmare, părțile pot stabili, prin convenție arbitrală sau printr-un act adițional încheiat ulterior, normele privind constituirea tribunalului arbitral, numirea, revocarea și înlocuirea arbitrilor, termenul și locul arbitrajului, normele de procedură pe care tribunalul arbitral trebuie să le urmeze în judecarea litigiului și, în general, orice alte norme privind buna desfășurare a arbitrajului. În cazul în care părțile nu au convenit asupra unor asemenea norme, tribunalul arbitral va putea reglementa procedura ce urmează să fie aplicată.

De asemenea, Curtea a statuat că incidența acestor prevederi de lege este subsecventă acordului de voință intervenit între părțile care au încheiat convenția arbitrală și care au optat pentru soluționarea litigiului de către un tribunal arbitral. Împrejurarea că autorul excepției a achiesat la soluționarea litigiului pe această cale, deși cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască dispozițiile legale referitoare la judecarea litigiului de o asemenea instituție, precum și consecințele juridice ale aplicării lor, nu îl îndreptățește să se prevaleze de necunoașterea legii și deci lipsește de temei critica reglementării în cauză.

Aceste considerente reținute de Curte în decizia menționată sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 343³ alin. 2 și art. 343⁴ alin. 2 lit. a) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Probestrom” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 1/44/2009 al Curții de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 899

din 16 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 149 și art. 155¹ din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 149 și 155¹ din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene, excepție ridicată de Veronica Varan în Dosarul nr. 484/39/2008 al Curții de Apel Suceava — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate se referă la aspecte tehnice din activitatea justiției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 484/39/2008, **Curtea de Apel Suceava — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 149 și 155¹ din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene, excepție ridicată de Veronica Varan.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin

dispozițiilor art. 1, 16, 21, 52, 53, 73, 82, 108, 115, 124, 126 și 148 din Constituție, deoarece prorogarea termenului de aplicare a dispozițiilor privind înregistrarea dezbaterilor nu se putea reglementa prin ordonanță de urgență, ci numai prin lege, iar pe de altă parte, măsura este de natură să limiteze exercitarea drepturilor procesuale ale părților.

Curtea de Apel Suceava — Secția civilă consideră că excepția nu este întemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 149 din Codul de procedură civilă și art. 155¹ din același cod, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, precum și prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 4 noiembrie 2008, aprobată prin Legea nr. 100/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 15 aprilie 2009.

Aceste prevederi de lege au următorul conținut:

— Art. 149 din Codul de procedură civilă: „*Instanța va încuviința stenografierea dezbaterilor, în total sau în parte, la cererea părții. În acest caz se vor aplica dispozițiile privitoare la experți.*”;

— Art. 155¹ din Codul de procedură civilă: „*Când constată că desfășurarea normală a procesului este împiedicată din vina părții reclamante, prin neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege ori stabilite în cursul judecării, instanța poate suspenda judecata, arătând în încheiere care anume obligații nu au fost respectate. Dispozițiile art. 108³ sunt aplicabile.*

La cererea părții, judecata va fi reluată dacă obligațiile la care se referă alin. 1 au fost îndeplinite și, potrivit legii, aceasta poate continua. Dispozițiile art. 155 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.”;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 137/2008:

„*Art. 1. — Termenul prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, de la care se aplică dispozițiile art. 13 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la înregistrarea ședințelor de judecată, se prorogă la data de 1 ianuarie 2010.*

Art. 2. — Termenul prevăzut la art. 136 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă la data de 1 ianuarie 2010.”

Titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privește „*Modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară*”.

Art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005, în redactarea dată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 137/2008, prevede următoarele: „*Dispozițiile prezentei legi privind înregistrarea ședințelor de judecată, precum și cele privind numirea la birourile de informare și relații publice a absolvenților unei facultăți de jurnalistică sau a specialiștilor în comunicare se aplică de la 1 ianuarie 2010.*”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 1 — *Statul român*, art. 16 referitor la egalitatea în

drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 82 privind validarea mandatului și depunerea jurământului de Președintele României, art. 108 referitor la actele Guvernului, art. 115 privind delegarea legislativă și art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile art. 149 din Codul de procedură civilă reglementează posibilitatea stenografierii dezbaterilor, în total sau în parte, la cererea părții, iar art. 155¹ din același cod reglementează condițiile în care instanța de judecată poate suspenda judecarea cauzei când constată că desfășurarea normală a procesului este împiedicată din vina părții reclamante prin neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege ori stabilite în cursul judecării.

Analizând criticile de neconstituționalitate, Curtea constată că sunt neîntemeiate. Aceste texte de lege reprezintă norme de procedură, iar, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate de a stabili competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, evident, cu respectarea principiilor și prevederilor Legii fundamentale. Așadar, cele două texte de lege instituie suficiente garanții pentru asigurarea accesului liber la justiție, și anume: încheierea de suspendare trebuie să prevadă care anume obligații nu au fost respectate; împotriva încheierii pronunțate de instanță partea nemulțumită are deschisă calea apelului, potrivit art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă; la cererea părții, judecata va fi reluată dacă obligațiile respective au fost îndeplinite.

De altfel, în acest sens s-a pronunțat Curtea prin Decizia nr. 321 din 13 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 5 mai 2008.

Aceste considerente reținute de Curte în decizia menționată sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2007, Curtea constată că, de asemenea, nu poate fi reținută. Această ordonanță de urgență prorogă unele termene în vederea unei bune administrări a justiției ca serviciu public, ținând seama, așa cum rezultă din motivarea acestei ordonanțe, de gravele consecințe de ordin procedural care ar putea apărea în activitatea de judecată din cauza inexistenței suportului tehnic necesar și care ar putea fi invocate în cadrul proceselor pe rolul instanțelor de judecată.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 149 și art. 155¹ din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene, excepție ridicată de Veronica Varan în Dosarul nr. 484/39/2008 al Curții de Apel Suceava — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 981

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „R.T.P. Gravitasservcom” — S.R.L. în Dosarul nr. 20.291/3/2008 al Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 20.291/3/2008, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 167 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „R.T.P. Gravitasservcom” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor constituționale, deoarece textul legal criticat acordă exclusiv instanței de judecată dreptul de a aprecia cu privire la utilitatea unei probe indiferent de istoricul cauzei, respectiv dacă aceasta rezultă sau nu din dezbateri. Dispozițiile criticate permit instanței, „printr-o interpretare excesivă și nefondată, să respingă nemotivat probele solicitate de către o parte procesuală, cu precizarea exclusivă că utilitatea și concludența lor nu rezultă din dezbateri. Or, este contrar rațiunii prevederilor constituționale ca toate garanțiile părților litigante să fie retrase sau chiar abolite ca urmare a aprecierii subiective a judecătorului”. Autorul apreciază că „asigurarea eficienței garanțiilor constituționale și consolidarea actului de justiție s-ar realiza numai dacă s-ar permite părților să administreze probele pe care le consideră necesare în vederea dovedirii afirmațiilor lor. Textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât încalcă liberul acces la justiție, câtă vreme, deși părțile au posibilitatea să propună orice mijloc de probă, este la latitudinea și aprecierea instanței să respingă administrarea acestora”.

Tribunalul București — Secția comercială și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 167 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 167 din Codul de procedură civilă. În realitate, în urma analizei susținerilor autorului excepției, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, dispoziții ce au următorul conținut: *„Dovezile se pot încuviința numai dacă instanța socotește că ele pot să aducă dezlegarea pricinii, afară de cazul când ar fi primejdie ca ele să se piardă prin întârziere.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 30 alin. (2) privind libertatea de exprimare și ale art. 53 alin. (1) și (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți din Constituția României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor legale atacate, prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 840 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 22 ianuarie 2007, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile legale atacate sunt constituționale. Curtea a arătat că, în ceea ce privește competența recunoscută instanței de a hotărî asupra admisibilității unei probe, în funcție de pertinenta și concludența sa, aceasta este un corolar firesc și necesar al investirii sale cu soluționarea cauzei pe care este ținută să o finalizeze printr-o hotărâre legală și temeinică. Dincolo de rațiunile care impun și justifică o atare prerogativă, consacrarea ei nu relevă însă niciun fine de neconstituționalitate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să conducă la schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește raportarea la art. 30 alin. (2) și art. 53 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea constată că aceste articole nu sunt incidente în cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „R.T.P. Gravitas Servcom” — S.R.L. în Dosarul nr. 20.291/3/2008 al Tribunalului București — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 987

din 30 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

20 m²/locuitor, deoarece aceasta nu poate să incumbe unei persoane private, ci doar statului, prin organele sale administrativ-teritoriale. Depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, arătând că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat, prin Decizia nr. 824/2008, asupra aceluiași probleme și prin raportare la aceleași texte fundamentale invocate și în această cauză.

CURTEA,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Unita Turism Holding” — S.A. din Timișoara în Dosarul nr. 3.930/117/2008 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocat Valeriu Stoica, cu împuternicire avocațială, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care susține admiterea acesteia, arătând, în esență, că textul de lege criticat contravine dreptului de proprietate, prevăzut de art. 44 din Constituție, deoarece lipsește pe titularul acestui drept de atribuțiile *usus, fructus* și *abusus*, care dau substanță dreptului de proprietate. Sensul normei constituționale invocate este și acela de a proteja pe titularul său în fața autorităților publice, iar obligația de a nu face, impusă de dispozițiile criticate, depășește, prin efectele sale, chiar și natura sarcinilor referitoare la protecția mediului ce revin, în temeiul art. 44 alin. (7) din Legea fundamentală, proprietarului. Restricția stabilită de art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 se aplică discriminatoriu, în sensul că vizează doar proprietarii terenurilor intravilane considerate ca aparținând spațiului verde, aduce atingere înseși substanței dreptului și nu se justifică nici din perspectiva prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2007, care impun autorităților administrației publice locale obligația de a asigura din terenul intravilan o suprafață de spațiu verde de minimum

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.930/117/2008, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Unita Turism Holding” — S.A. din Timișoara într-o cauză având ca obiect o acțiune în anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile de lege criticate, prin care este interzisă și sancționată schimbarea destinației terenurilor amenajate ca spații verzi și/sau prevăzute ca atare în documentațiile de urbanism, echivalează, practic, cu o expropriere. Spre deosebire de titularii unui drept de proprietate asupra unui teren ce nu are aceeași destinație, cei ce dețin o astfel de proprietate sunt împiedicați să construiască pe acel teren, ceea ce înseamnă, în opinia autorului excepției, restrângerea exercițiului dreptului absolut și exclusiv de proprietate, în sensul intervenției unui terț — autoritate publică, în cazul de față — asupra modalității de exercitare a unuia dintre atribuțiile acestui drept. Chiar dacă art. 44 alin. (7) din Constituție impune titularilor dreptului de proprietate obligația respectării sarcinilor privind protecția mediului, se arată că interdicția reglementată de art. 71 din ordonanța de urgență criticată depășește caracterul unei sarcini care grevează dreptul de proprietate, deoarece atinge chiar substanța dreptului în sine. Instituțiile abilitate ale statului ar avea eventual posibilitatea de a apela la instituția exproprierii,

dacă ar fi îndeplinite cerințele privind cauza de utilitate publică și de prealabilă despăgubire. Pe de altă parte, se arată că noțiunea de „corelare” în contextul planificării de amenajare a teritoriului și urbanism cu cea de mediu nu trebuie înțeleasă în sensul în care să se ajungă la încălcarea dreptului de proprietate privată. În concluzie, textul criticat operează o restrângere a dreptului de proprietate privată, fără a fi îndeplinite condițiile cuprinse la art. 53 din Constituție privind caracterul proporțional, obiectiv și rezonabil al măsurii respective și anihilează, în același timp, chiar existența dreptului.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că dispozițiile art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 sunt constituționale, fiind conforme prevederilor art. 44 și ale art. 53 din Legea fundamentală.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Deciziile sale nr. 824/2008 și nr. 1.416/2008.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 sunt constituționale, invocând în argumentarea opiniei sale jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.196 din 30 decembrie 2005, modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 22 octombrie 2007. Textul de lege examinat are următoarea redactare:

— Art. 71: „(1) Schimbarea destinației terenurilor amenajate ca spații verzi și/sau prevăzute ca atare în documentațiile de

urbanism, reducerea suprafețelor acestora ori strămutarea lor este interzisă, indiferent de regimul juridic al acestora.

(2) Actele administrative sau juridice emise ori încheiate cu nerespectarea prevederilor alin. (1) sunt lovite de nulitate absolută.”

Autorul apreciază că textul criticat contravine, în ordinea invocării lor, prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (1)—(4) privind principiul garantării și ocrotirii dreptului de proprietate privată și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.*

Analizând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului au mai constituit obiect al controlului exercitat de aceasta, din prisma unor critici similare și prin invocarea aceluiași temeiuri din Legea fundamentală ca și în prezenta cauză.

Cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 824 din 7 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 5 august 2008, și a Deciziei nr. 1.416 din 17 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 10 februarie 2009, Curtea a constatat netemeinicia criticilor formulate, reținând, în esență, că „ocrotirea și garantarea dreptului la un mediu sănătos, prevăzut de art. 35 din Constituție, reprezintă scopul reglementării art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului”, precum și că acest text nu contravine prevederilor art. 44 alin. (1) și (2) și art. 53 din Constituție, referitoare la ocrotirea și garantarea dreptului de proprietate și la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, „atât timp cât măsura dispusă de textul de lege criticat nu atinge dreptul în însăși substanța sa, ci instituie doar o limitare obiectivă și rezonabilă, în acord cu principiile fundamentale.” De asemenea, a mai reținut că „împrejurarea că, în practică, (...) pot apărea abuzuri cu consecințe prejudiciabile pentru proprietarii terenurilor ce fac obiectul reglementării criticate constituie exclusiv o problemă de fapt, asupra căreia urmează a se pronunța instanțele judecătorești ordinare, Curtea Constituțională nefiind competentă a decide cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale criticate. De altfel, (...) pentru lipsa de folosință a terenurilor proprietate privată amenajate ca spații verzi și/sau prevăzute ca atare în documentațiile de urbanism, proprietarii terenurilor sunt îndreptățiți să beneficieze de despăgubiri. Astfel, nimic nu împiedică persoana care a suferit un prejudiciu cauzat de interdicția instituită prin lege să solicite autorităților administrației publice locale repararea pagubei produse, potrivit dispozițiilor dreptului comun.”

Deoarece în cauza de față nu au fost prezentate elemente noi, care să determine modificarea jurisprudenței la care s-a făcut referire, soluția pronunțată, precum și considerentele ce au fundamentat-o se mențin, pentru identitate de rațiune, și în acest dosar.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Unita Turism Holding” — S.A. din Timișoara în Dosarul nr. 3.930/117/2008 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 994

din 30 iunie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici
de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Heinrig Impex” — S.R.L. în Dosarul nr. 639/225/2009 al Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin.

La apelul nominal se prezintă pentru Garda financiară Mehedinți, consilierul juridic Doru Cimpoieru. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul părții prezente solicită respingerea excepției, invocând jurisprudența Curții Constituționale. Depune concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 639/225/2009, **Judecătoria Drobeta-Turnu Severin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Heinrig Impex” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale în măsura în care pe baza acestora se dispune pierderea dreptului de proprietate asupra sumelor de bani încasate de societatea comercială din livrarea unor mărfuri.

Judecătoria Drobeta-Turnu Severin consideră excepția neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția neîntemeiată. Invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, cu modificările și completările ulterioare, cu următoarea redactare: *„Sumele găsite la punctele de vânzare a bunurilor sau de prestare a serviciilor aparținând operatorilor economici prevăzuți la art. 1 alin. (1), care nu pot fi justificate prin datele înscrise în documentele emise cu aparate de marcat electronice fiscale, în registrul special, menționat la art. 1 alin. (4), ori prin facturi fiscale, după caz, sunt considerate fără proveniență și se confiscă, făcându-se venit la bugetul de stat. De asemenea, se confiscă sumele încasate din livrarea de bunuri ori prestarea de servicii după suspendarea activității operatorilor economici, potrivit art. 14.”*

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 20 alin. (1) — Tratatelor internaționale privind drepturile omului, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 136 referitor la proprietate.

Examinând excepția, Curtea reține că, prin Decizia nr. 149 din 5 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 4 martie 2009, a analizat constituționalitatea prevederilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, prin prisma aceluiași critici ca cele formulate în prezenta cauză, și a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, pentru motivele acolo reținute.

Întrucât nu au intervenit elemente de natură să conducă la reconsiderarea jurisprudenței amintite a Curții, urmează ca și excepția ce formează obiectul prezentei cauze să fie respinsă ca neîntemeiată.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Heinrig Impex” — S.R.L. în Dosarul nr. 639/225/2009 al Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 995

din 30 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 399 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 399 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Bratu, Ion Bratu, Marin Bratu și Paula Bratu în Dosarul nr. 2.976/292/2008 al Judecătoriei Roșiori de Vede.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.976/292/2008, **Judecătoria Roșiori de Vede a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 399 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ioana Bratu, Ion Bratu, Marin Bratu și Paula Bratu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege sunt neconstituționale, întrucât restrâng sfera apărării de fond împotriva unui titlu executoriu numai la cazul în care acest titlu a fost emis de o instanță judecătorească.

Judecătoria Roșiori de Vede nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 399 din Codul de procedură civilă cu următorul conținut: *„Împotriva executării silită, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să înceapă executarea silită ori să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege.*

Nerespectarea dispozițiilor privitoare la executarea silită însăși sau la efectuarea oricărui act de executare atrage sancțiunea anulării actului nelegal.

De asemenea, după ce a început executarea silită, cei interesați sau vătămați pot cere, pe calea contestației la executare, și anularea încheierii prin care s-a dispus investirea cu formula executorie, dată fără îndeplinirea condițiilor legale.

În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 399 din Codul de procedură civilă au mai fost supuse controlului de constituționalitate în repetate rânduri. Astfel, prin Decizia nr. 984 din 6 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 4 decembrie 2007, în care criticile vizau aceleași aspecte ca și în cauza de față, Curtea a reținut, în esență, că procedura contestației la executare este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silite sau să explicitizeze titlul executoriu ce urmează a fi valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărâri care emană de la organe cu activitate jurisdicțională în fața cărora

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 399 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Bratu, Ion Bratu, Marin Bratu și Paula Bratu în Dosarul nr. 2.976/292/2008 al Judecătorei Roșiori de Vede.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.059

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și 25 din Legea locuinței nr. 114/1996, precum și ale art. 1434 alin. 1 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 și 25 din Legea locuinței nr. 114/1996, precum și ale art. 1434 din Codul civil, excepție invocată de Cristian Ceaușescu în Dosarul nr. 9.459/300/2008 al Judecătorei Sectorului 2 București.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Legea locuinței nr. 114/1996, iar în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24

au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea, cu acel prilej, de a invoca apărările de fond necesare. O soluție contrară sub acest aspect ar nesocoti principiul autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil.

De altfel, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind ținut desigur ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional. Or, Curtea constată că reglementarea dedusă controlului satisface exigența impusă de norma constituțională, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 21 și 53 din Legea fundamentală.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

din Legea locuinței nr. 114/1996, precum și ale art. 1434 din Codul civil, apreciază că aceasta este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.459/300/2008, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și 25 din Legea locuinței nr. 114/1996, precum și ale art. 1434 din Codul civil**, excepție invocată de Cristian Ceaușescu într-o cauză având ca obiect o acțiune în evacuare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, „prin excluderea garanției păstrării calității de chiriaș și pentru viitor, în aceeași locuință” și „în lipsa garanției de către stat a asigurării unei alte locuințe corespunzătoare.” Se susține că în acest mod se creează un tratament discriminator în raport cu alți chiriași, protejați de acte normative anterioare (Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație), prin

care aceștia au achiziționat locuințele la prețuri rezonabile. De asemenea, în opinia autorului excepției, condiționarea prin lege a păstrării dreptului locativ de îndeplinirea anumitor condiții, cum sunt cele instituite prin art. 24 din Legea nr. 114/1996, încalcă libertatea contractuală și principiul consensualismului.

În ceea ce privește prevederile art. 1434 alin. 1 din Codul civil, se susține că acest text de lege instituie o prezumție de culpă în sarcina chiriașului, punându-l într-o poziție de inferioritate față de cealaltă parte din proces, fără ca instanța să aibă posibilitatea să analizeze apărările părților și să administreze probele adecvate cauzei.

Judecătoria Sectorului 2 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile art. 23 din Legea nr. 114/1996 reglementează raporturile juridice dintre locator și chiriaș, iar nu pe acelea dintre stat și chiriaș, astfel încât nu se poate considera că efectul aplicării sale este încălcarea dispozițiilor constituționale care obligă statul să asigure cetățenilor săi un nivel de trai decent. Mai mult, prevederile art. 24 din același act normativ realizează protejarea intereselor locatorului, însă rezilierea contractului de închiriere înainte de termenul stabilit, potrivit acestui text de lege, poate fi evitată de către chiriaș prin îndeplinirea unor obligații rezonabile. În ceea ce privește prevederile art. 1434 din Codul civil, în opinia instanței, simpla instituire a unei prezumții simple nu are semnificația unei imposibilități de administrare a altor probe.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit motivării excepției, obiectul acesteia îl reprezintă prevederile art. 23, 24 și 25 din Legea locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 1434 alin. 1 din Codul civil, având următorul cuprins:

— Art. 23 din Legea locuinței nr. 114/1996: „*În cazul în care părțile nu convin asupra reînnoirii contractului de închiriere, chiriașul este obligat să părăsească locuința la expirarea termenului contractual.*”;

— Art. 24 din Legea locuinței nr. 114/1996: „*Rezilierea contractului de închiriere înainte de termenul stabilit se face în următoarele condiții:*

a) *la cererea chiriașului, cu condiția notificării prealabile într-un termen de minimum 60 de zile;*

b) *la cererea proprietarului, atunci când:*

— *chiriașul nu a achitat chiria cel puțin 3 luni consecutiv;*

— *chiriașul a pricinuit însemnate stricăciuni locuinței, clădirii în care este situată aceasta, instalațiilor, precum și oricăror alte bunuri aferente lor, sau dacă înstrăinează fără drept părți ale acestora;*

— *chiriașul are un comportament care face imposibilă conviețuirea sau împiedică folosirea normală a locuinței;*

— *chiriașul nu a respectat clauzele contractuale;*

c) *la cererea asociației de proprietari, atunci când chiriașul nu și-a achitat obligațiile ce-i revin din cheltuielile comune pe o perioadă de 3 luni, dacă au fost stabilite, prin contractul de închiriere, în sarcina chiriașului.”;*

— Art. 25 din același act normativ: „*Evacuarea chiriașului se face numai pe baza unei hotărâri judecătorești irevocabile.*

Chiriașul este obligat la plata chiriei prevăzute în contractul de închiriere, până la data executării efective a hotărârii de evacuare.”;

— Art. 1434 alin. 1 din Codul civil: „*Locatarul este răspunzător de stricăciunile și pierderile întâmplare în cursul folosinței sale, întrucât nu probează că au urmat fără culpa sa.”*

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitor la caracterul de stat de drept, democratic și social al statului român, art. 16 — Egalitatea în drepturi, art. 21 — Accesul liber la justiție, art. 47 — Nivelul de trai, art. 124 alin. (2) privind caracterul unic, imparțial și egalitar al justiției și art. 135 alin. (2) lit. f) referitor la obligația statului de a asigura crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții.

Examinând excepția, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la prevederile art. 25 din Legea nr. 114/1996, dat fiind faptul că autorul excepției nu aduce niciun argument privind neconstituționalitatea lor și întrucât Curtea nu se poate substitui acestuia în ceea ce privește precizarea unor motive de neconstituționalitate, în temeiul art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția având ca obiect aceste prevederi urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

II. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 și ale art. 24 din același act normativ, autorul acesteia susține că „prin excluderea garanției păstrării calității de chiriaș și pentru viitor, în aceeași locuință” și „în lipsa garanțiilor de către stat a asigurării unei alte locuințe corespunzătoare” se creează un tratament discriminator în raport cu alți chiriași, protejați de acte normative anterioare, prin care aceștia au achiziționat locuințele la prețuri rezonabile.

Analizând aceste susțineri, Curtea reține că, potrivit art. 23 din Legea nr. 114/1996, în cazul în care părțile nu convin asupra reînnoirii contractului de închiriere, chiriașul este obligat să părăsească locuința la expirarea termenului contractual. Astfel, dacă pentru contractele în cauză nu a operat prorogarea legală (astfel cum s-a întâmplat în cazul contractelor de închiriere prelungite de drept conform Legii nr. 17/1994 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative), la expirarea termenului prevăzut în contract încetează dreptul de folosință al chiriașului, instanța urmând să dispună evacuarea lui.

Curtea constată că acest aspect nu este de natură să genereze obligația statului de a asigura o locuință chiriașului evacuat la expirarea termenului contractual, cu atât mai mult cu cât statul este terț față de raportul contractual intervenit între chiriaș și locator. Potrivit jurisprudenței sale, principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea, astfel încât el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În speță, nu se poate susține o egalitate de situații în care se află chiriașii unor locuințe construite din fondurile statului sau ale unităților economice sau bugetare de stat, asupra cărora acesta din urmă poate dispune prelungirea contractelor de închiriere sau vânzarea locuințelor către locatari, pe de o parte, și chiriașii altor categorii de locuințe, cărora le este opozabil regimul juridic reglementat de Legea locuinței nr. 114/1996.

Pentru aceste considerente Curtea nu poate reține contrarietatea textelor de lege criticate cu dispozițiile art. 1 alin. (3) referitor la caracterul de stat de drept, democratic și social al statului român, art. 16 — Egalitatea în drepturi, art. 47 — Nivelul de trai și art. 135 alin. (2) lit. f) referitor la obligația statului de a asigura crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții.

III. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia art. 1434 alin. 1 din Codul civil instituie o prezumție de culpă în sarcina chiriașului, punându-l într-o poziție de inferioritate față de cealaltă parte din proces, fără ca instanța să aibă posibilitatea să analizeze apărările părților și să administreze probele adecvate cauzei, aceasta nu poate fi reținută. Instituirea acestei prezumții nu are

nicidecum semnificația încălcării accesului la justiție sau a caracterului unic, imparțial și egalitar al justiției, prin imposibilitatea administrării probelor în apărare, cu atât mai mult cu cât însuși textul de lege criticat prevede răsturnarea acestei prezumții, dacă probează că deteriorarea locuinței închiriate s-a produs fără culpa sa.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Legea locuinței nr. 114/1996, excepție invocată de Cristian Ceaușescu în Dosarul nr. 9.459/300/2008 al Judecătoriai Sectorului 2 București.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 din Legea locuinței nr. 114/1996, precum și ale art. 1434 alin. 1 din Codul civil, excepție invocată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.066

din 14 iulie 2009

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia Miu	— prim-magistrat-asistent

Pe rol se află dezbaterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „Atlas” — S.A. din Brăila în Dosarul nr. 3.581/196/2008 al Judecătoriai Brăila — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.581/196/2008, **Judecătoria Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Atlas” — S.A. din Brăila într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că prevederile art. 41 alin. (4) din Legea

energiei electrice nr. 13/2007, potrivit cărora terenurile pe care sunt amplasate rețelele de distribuție a energiei electrice aparțin proprietății publice a statului, încalcă dispozițiile art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție, având semnificația juridică a exproprierii.

Judecătoria Brăila — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât textul criticat prevede că terenurile sunt în proprietatea publică a statului, acestea devin insesizabile, inalienabile și imprescriptibile, iar în acest mod se aduce atingere dreptului de dispoziție, prerogativă a dreptului de proprietate, și se creează condițiile pentru transferul silit al terenurilor din proprietatea altor titulari.

Până la data redactării raportului **președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului și Guvernului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituția României, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea

nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 23 ianuarie 2007, având următorul cuprins: „*Terenurile pe care se situează rețelele electrice de distribuție existente la intrarea în vigoare a prezentei legi sunt și rămân în proprietatea publică a statului*”.

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cuprinse la art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție privind *dreptul de proprietate privată*.

Din examinarea excepției Curtea constată că excepția este neîntemeiată, urmând să fie respinsă ca atare. Dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, concretizat în mai multe decizii pronunțate de Curte, de exemplu: deciziile nr. 232 din 21 aprilie 2005 și nr. 276 din 24 februarie 2009, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 23 iunie 2005 și, respectiv, nr. 171 din 19 martie 2009. Cu acel prilej, Curtea Constituțională a statuat că prevederile criticate nu contravin exigențelor principiului garanțării și ocrotirii proprietății private, consacrat de dispozițiile art. 44 alin. (2) și (3) din Constituție. „Încadrarea prin lege organică a terenurilor pe care se situează rețelele energetice de distribuție în categoria terenurilor cu destinație specială, precum și reglementarea unui regim juridic special al acestora, propriu domeniului public al statului, se justifică prin caracterul de bun public de interes național al fondului energetic și corespund pe deplin regimului constituțional de protecție a proprietății. Dreptul de proprietate nu este un drept absolut, iar prevederile art. 44 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora «*conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege*», precum și cele ale art. 136 alin. (5), care consacră caracterul inviolabil al proprietății private «*în condițiile legii organice*», au în vedere tocmai circumstanțieri ale exercițiului prerogativelor dreptului de proprietate, justificate de necesitatea ocrotirii interesului public.

Potrivit acestor dispoziții, legiuitorul ordinar este, așadar, competent să reglementeze cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel unele limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Prin textele de lege criticate, legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale.”

În ceea ce privește susținerile autorului excepției referitoare la efectul de expropriere gratuită a terenului său, proprietate privată, ca urmare a aplicării dispozițiilor legale criticate, Curtea observă că acestea nu relevă nicio contradicție față de dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție. Prin deciziile Curții Constituționale nr. 72 din 26 februarie 2004 și nr. 163 din 27 februarie 2007, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 22 martie 2004 și, respectiv, nr. 208 din 28 martie 2007, s-a reținut că prevederile criticate sunt în concordanță cu dispozițiile art. 44 din Constituție. În această decizie s-a arătat că „în spețe asemănătoare, referitoare la reglementarea folosirii bunurilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că atât timp cât autoritățile nu au trecut la exproprierea imobilelor petiționarilor, aceștia pot să-și folosească bunurile, să le vândă, să le lase moștenire, să le doneze sau să le ipotecheze (*cauzele Mellacher și alții contra Austriei*, 1989, și *Sporrong și Lonroth contra Suediei*, 1982). Prin urmare, s-a apreciat că nu se poate asimila situația cu o expropriere în fapt, deoarece, chiar dacă dreptul de proprietate a pierdut în substanța sa, el nu a dispărut, titularul dreptului dispunând încă de celelalte atribute ale dreptului de proprietate.

Considerentele acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi care să impună schimbarea jurisprudenței.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „Atlas” — S.A. din Brăila în Dosarul nr. 3.581/196/2008 al Judecătoriei Brăila — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

